

Tessék, itt a titkom.

Nagyon egyszerű:

jól csak a szívével lát az ember. Ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan.

Antoine de Saint-Exupéry

A legszebb ajándék

Szentestén egy kisfiúnak fény gyűlt a szemében.
Az öreg Mikulásra nézett elgondolkodva mélyen,
És miközben a térdén ült meglepő mód azt mondta:
„Én mindent tudni akarok. Avass be a titkodba.”
Előrebajolt, s azt súgta még Mikulás jobbik fülébe:
„Áruld el, hogyan vagy képes erre újra, évről évre?”

Hogy lehet, hogy a világ oly sok helyén jártál és jársz még
És bár bő kézzel osztogatod, mégsem fogy el a játék.
Kedves Mikulás, honnan van nálad ajándékból annyi
Hogy minden fiúnak és lánynak tudj valamit adni?
Minden gyermekén segítsz, legyen boldog vagy árva?
Tényleg mindenhova elérsz a háztetőkön járva,
Rénszarvas húzta szánodon nagy utakat téve meg,
S a zsákod nem ürül ki mégsem. Mondd el, ez hogy lehet?”

Mikulás szakálla alatt mosolygott egy keveset:
„Válassz inkább játékot, s ne kérdezz ilyen nehezet.”
De a ragyogó szemű kisfiú a fejét rázta
És Mikulás tudta, hogy nem maradt más választása
„Na jó, figyelj”, hajolt közel a gyerekhez, s azt mondta:
„Bár szomorúbb, s bölcsebb leszel, beavatlak titkomba.

Igazság szerint a zsákom varázslattal van tele,
Milliónyi karácsonyi játékot rejt belseje.
S bár valóban minden fiút és lányt meglátogatok
Megezik, hogy nem csillogó ajándékot hagyok ott.
Vannak olyan otthonok, amelyek keserű-rosszak,
És van, ahol a gyerekek csak bánkódnak naphosszat
Van hely, ahol éhesek, van hely, ahol fáznak,
Mi játékot hozhatnék én egy ilyen háznak.

Van zsákomban minden jó, mi szem s szájnak ingere
De egy szomorú otthont nem tölthetek meg vele.
Szobájukba belopózva mindhez halkan lépek
Fiút és lányt megcsókolva velük együtt kérek
Szép karácsony szellemétől nagy örömet, igazit,
Mely az áldást osztó gyermek szent szívéből érkezik.

Ha az úr meghallja imám és válaszra hajlik,
Jövőre, amikor erre járok, azt látom majd itt,
Hogy az otthonokban szeretet honol és béke
És a gyerekeket egy felső hatalom fénye
Öleli körül. Nagy munka ez, kedves kis barátom
Egyesek játékot kérnek, másoknak imádságom,
Kell, mert az imádság az igaz ajándék valóban.
Isten tudja kinek mire van szüksége legjobban.

Ez a válasz egyik része, a másik pedig az,
Hogy a zsákom varázseszköz, ez bizony így igaz.
Karácsony napján zsákomban annyi szeretetet
Hordok, amennyit egy Mikulás adni tud neked.
A szeretet, a jókedv sosem fogy ki a zsákból
Ima és remény néha többet ér, mint ha csak játszol.
Minél többet adunk, annál teljesebb lesz minden
Álmokat valóra váltani – ez az én tisztem.

Elárulok még valamit, neked is van egy zsákod.
Varázszsák, mely benned rejlik, ezért van, hogy nem látod.
Szíved az, ami a fény és a szeretet központja,
Sosem ürül ki, telve van a kezdetektől fogva.
S ha ezen a karácsonyon segíteni vágysz nekem,
Ne azzal törődj, hogy fád alatt milyen játék legyen.
Nyisd ki inkább azt a zsákot, tárd szélesre szívedet,
Áradjon belőle béke, barátság és szeretet.”

Ekkor a fiú azt mondta csillogó szemmel:
„Köszönöm a titkodat, de most már mennem kell.”
„Várj még kisfiú”, Mikulás így szólt utána.
„Osztozol-e a tudáson, mások hasznára.”
A kisfiú visszanézett, tisztán, szelíden,
S kezét a szívére téve suttogta: „Igen.”

Betty Werth